

ПАРТЫЗАНСКАЕ ЖЫЦЦЯ

№ 8
28 МАЯ
1944 г.

Мяснастаўка Гітлеру

Было гэта летась у восень. Агоркланне жорны круціць і найшоў я ў раён прабаваць, ці не ўдасца як колечы хлеба змалоць. Бэ ён-жа, немец, дэў ў нас, браткі, да таго, што свайго, запрацаваўшага хлеба ў волю з'есці не можна, а на выдзел трэба, як арыштанту.

Хваліцца, гад, нямецкую культура, а нас вярнуў на сто гадоў назад: мой прадзед малоў калізь жорнамі, а цяпер прымалося тое самае мяс.

Ад раёну проціма жароду, а на ганку стаіць нямецка перагаворшчыцай. Бізунішці ў яго — як зірнеш толькі, дык цела шэрхне... Нейкія жанчына падыйшла, надае яму просьбу, а ён гэта паглядзеў, што

ў не настаўка не злана, ды як жароў нешта па сьвему!.. Бабка рукі зажыла, прасіцца, а ён — праз галаву ёй гэтай са-



Сёння фрыцу не хапае
На кагеты палцаў,
Дык ён кідае ў машынку
Самахоўскую сквіжку.

май нагайкай... Ну, думаю я, менш буду я і далей жорны круціць чым гэта, бо і ў мяне нусім настаўка не злана была.

А тут адзі чалавек праецца проста да ганка, ды смега — аж хвіна. Падаў немцу просьбу, перагаворшчыца прачытала яе, а пергеталі нешта і кажа яна:

— За тое, дзядзька, што ваш сын, паліцай, зробіты партызанкамі — вам дароўзасце ўся мясанастаўка і, зверху таго, можаце змалоць.

Немец палалаў дзядзьку па плячы — „гуг, гуг“, з той дурніца, дзядзьку шу... Людзі шу-шу-шу, і я таксама думаю:

„Пэўна, ён мясанастаўку даў, заплаціў за быдліцае — алавечым мясам! Адаў, паскуднік, сына Гітлеру ў мясарубку!“

Я. Б-ль.



ГО, БАНДЫТА, НА ПРЫЦЭП ВАЗЬМІ!



Яшчэ палаюць сотні сёл вьзгасшых...

Скажы —

хто дымам Беларусь спавіў?

Хто разбіваў аб сцены дзетак нашых,

І хто купаўся ў матчынай крыві?

Хто хітрае і гумаю надкоўзаў,

Хто адрываў

ад хаты ад сям'і,

Хто катаваў, штыхом пароў сталёвым,

Гнаў у Нямецчыну, у лагеры гнаў?

І полымя пажару гнеў наш грэла,

І шлях асвечвала

ў адвечныя бары,

І клікаў труп дзіцячы абгарэлы —

Народны суд

над катамі тварыць!

Злучыліся ў бары

наш бунт, і гнеў, і гора,

Там, на пазыцыях народных змагаюў.

І кат наш задрыжэў,

зашыўся ў бункер — горад,

Няма яму ні едзежак, ні шляхоў.

А на франтах —

і ў хвост, і ў грыву грэюць,

І трэба кіравацца на Берлін,

І анекун непрашаны „дэбрэс“

І суне ў рукі ўласны карабін.

А даўшы — цапае рукой за дула,

І цягне, накіроўвае на лес, —

Бо думае, як дурняў нас абдуе

І паркус, каб брат на брата лез.

Бось ён —

нямецкі кат тваёй радзімы,

Запламлены і кроўю і слязьмі,

Закончаны пажараў нашых дымам.

Яго — бандыта,

на прыцэл вазьмі!

МСПІВЕЦ.

Гаў-„прэзыдэнт“

Разам з фрыцам на Саветы
Назбіралася са свету,
Назляталася сюды
Процьма ўсякае брыды.
Але горш не знойдзец мусі,
Як у нас, на Беларусі:
Каб стары, бязхвосты гаў
„Прэзыдэнтам“ нейкім стаў.

Крута Гітлеру цяпер
Дык зрабў ён БЦР,
Каб лягчэй дурных змануць
Ды на здэк і смерць
папхнуць.

На прарока гэтых цудаў
Узяў Астроўскага ён юду
„Прэзыдэнтам“ ахрысціў
Гандляваць людзьмі пусціў.

Даў яму ён для прыманкі:
Сахарыны са дзве банкі,
Восем літраў перагону,
Паў бутэлькі самагону,
Збан з сыропам аблізаць,
Маргарыну дэкаў плць—
І стары фашысцкі гаў
Прэзыдэнтам нейкім стаў.

Як агню, мой браце любы,
Сперажыся гэтай згубы:
„Мабілізацыю“ зрываў
Ды партызанам памагаў.



Мы ўсіх „астроўскіх-сабалёў“
Патурым вон з сваіх палёў,
І „БКА“ і „БЦР“ы
Усё паліціць і а халеру.
А мы зноў сваім жыццём
Па савецкі захывём.

М. Адвой

ОХ, ФЭРФЛЮХТЭР, ШТО ЗА ГОД!..

Газеты паведамляюць, што гітлераўская паліцыя
не можа даць рады рабочым, уцякаючым з заводаў
і фабрыкаў у паніцы ад англа-амерыканскіх сама-
лётаў.



Жандар вые:—Што за год!—
Усё пайшло наадварот!

Сыплюць жару на франтах
Па спіне і на пятах.

А ў тылу—і пачу ? днём—
Бамбавозы бром-бом-бом...
І абы матор зароў,
Увесь пардак—будзь здароў!

Ах фабрычнага станка
Прэ рабочы драпака!

І не знаю, што пачаць:

Ці іх вошаць, ці страляць,
Каб ізноў пусціць завод!..

Ох фэрфлюхтэр, што за год!

Я. Пчала



— Чаму ты, Рыгор, шмат
пшаніцы сееш?

— Дзвёх бяседаў чакаю: вя-
селля і хаўтураў,—і на ка-
равай трэба, і на перапечкі.

— Як гэта?

— Нашы прыдуць—вяселе,
а Гітлера павесяць—хаўтуры.

* * *

— Ведаеш, Ганс, гэтыя прак-
лятыя амерыканцы не будуць
больш бамбіць Берліна.

— Шго, Эрык, хіба ўжо на-
ша проціпазетраная абарона
гэтак добра настаўлена?

— Ах, дзе там! Проста таму,
што ўжо няма чаго бамбіць:
яны яго ўвесь разбабілі...

* * *

Сабалеўскі:

— Спадар прэзідэнт, мабіліза-
ванья ў БКА бунтуюць: чаму
іх немцы насадзілі за драты...

Астроўскі:

— Падумаеш, бяда! Мы з вамі,
спадар віцэ-прэзідэнт, на лан-
цугах стаім навязаны ды і то
давольныя!

ПАГОНЯЦЬ



— Ведаеш, чаму змянілі на-
зоў „Баранавіцкай газэты“ на
„Пагоню“?

— У надзеі на тое, што іх
хутка... пагоняць.